

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 7. februar 2016

Kirke dag: Fastelavns søndag/B

Tekst: Luk 18,31,43

Salmer:

SK: 172 * 51 * 690 * 173 * 192,7 * 675

LL: 172 * 690 * 173 * 675

Jeg vil godt indlede prædikenen med at læse fra noget af det materiale, vi arbejder med i konfirmandundervisningen. Det er en omskrivning af Paulus' ord fra epistlen om kærligheden. Det kan både være forstyrrende og opklarende at følge med i den rigtige tekst – det må I gøre som I selv synes. Den rigtige tekst står i salmebogen s. 1071. (tekst læses)

Kærligheden er drivkraften og udgangspunktet og målet. Kærligheden er det, der får os til at handle. Vi finder i kærligheden begrundelsen for at handle kærligt, og de kærlige handlinger leder til fremme af kærligheden. Når kærlighed råder og driver værket skabes et livsrum for mennesker. Og i det rum, som kærligheden skaber, kan der ske store ting og sager. Der kan kærligheden udfolde sig i alle sine egenskaber og perspektiver, som Paulus så udførligt beskriver: ”Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke, kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind. Den gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, hidser sig ikke op, bærer ikke nag. Den finder ikke sin glæde i uretten, men glæder sig ved sandheden. Den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.”

Jeg prøver nogle gange med konfirmanderne, at lege lidt med denne tekst. Jeg har også gjort det ved gudstjenesterne, hvor konfirmanderne får deres Bibel udleveret. Den kan være god

som et spejl. Hvis man nu bytter 'kærligheden' ud med 'jeg', så kommer de fleste af os til den konklusion, at jeg er i hvert tilfælde ikke som kærligheden. Det kan man jo så tage ved lære af. Bytter man i stedet 'kærligheden' ud med 'Gud', så bliver billedet et helt andet. Så er der ingen tvivl om, at Gud er kærlighed.

Det fine ved kærligheden er, at den altid forsøger at skabe et rum for liv. Den forsøger altid at skabe et rum for liv for den anden. Men da kærligheden jo er subjektet i dette, så bliver det et rum, hvor både kærligheden og den anden er tilstede. Derved skaber kærligheden et kærligt livsrum med fællesskab med den anden.

Det gør kærligheden ved at være ærlig. Derfor (jf. fastelavn) klæder kærligheden sig aldrig ud og foregiver at være noget andet. I samme øjeblik den gør det, bliver den selvvisk og bedragerisk. Kærlighed kan aldrig have selvet som mål; men den sætter hele sig selv ind som middel for den andens mål. Således er kærligheden i alt sand.

Kærligheden er Guds udtrykte billede og rum-skabende livskraft for den anden. Deraf ser vi også, at kærlighed ikke er lære, men liv. Derfor er det også så vigtigt, at vi i vores kristne tro er påske-orienteret. Jeg har snart mange gange nævnt, at vi går fra jul til påske. Vi går med julebarnet fra hans fødsel og ud i hans liv, med påske for øje. Vi går til påske. Vi skal i vores kristne tro leve med påsken for øje, med Jesu liv, død og opstandelse for øje. Uden påsken bliver kristendom kun til lære – måske til en lære om livet. Med påske, bliver kristendom til liv. Den bliver det troens rum, hvor kærligheden skaber livet og dets muligheder for en anden.

I det rum ses det enkelte menneske som et menneske. I kærlighedens rum ses mennesket som menneske, uanset hvad der ellers klæber til dette menneske. I den sammenhæng vil det være nærliggende i vores tid at drage en parallel til tidens store problemer og deri sige, at i kærlighedens rum ses også flygtningen som menneske. Jeg vil ikke falde i den fælde, for det kan meget let opfattes og misforstås i en politisk sfære, fordi vi i vores samfund har stærke, markante og højlydte meninger om flygtninge, og ofte kædet sammen med forskellige partifarver. Alligevel vil jeg godt bruge flygtningen som figur, så at sige, i denne sammenhæng. Men i en lidt anden livssituation.

Flygtning er ikke kun den, der flygter fra hungersnød, krig og ødelæggelse. Flygtning er også den, der flygter fra sig selv og sit liv. I den forstand har vi også en hel del flygtninge her hos os. Der bor også mennesker hos os, der ikke kan finde sig hjemme i deres eget livsrum og derfor flygter ud i noget andet. I katastrofale situationer kan det for nogle af vore unge f.eks. føre til en flugt ud i selvdestruktion med at skære i sig selv. Eller de flygter fra deres krop i overspisning eller anoreksi. Og er ikke også stofmisbrug, overdrevent alkoholmisbrug, og den sexfiksering af tilværelsen, som mange unge fristes af, og en del flygter ind i, er det netop ikke ofte en flugt fra livet? En flugt ind i et rum, hvor de ved, at kærligheden ikke kan komme til orde. Men det er bedre at være i et bevidst kærlighedsløst rum, end at være i et rum, hvor man forventer kærligheden er, men kun kan kende den i dens fravær. Flygtninge krydser ikke kun landegrænser; de krydser også livsgrænser i vores eget nærmiljø. De krydser grænser i deres eget sind, og nogle af dem har svært ved at finde en nyt sted, hvor de bliver set som mennesker, og ikke som flygtninge, utilpassede eller klienter/patienter.

Vi har alle behov for at blive set som mennesker med kærlighedens øjne.

Det gør Gud! Jeg har længe glædet mig til i dag. Jeg har glædet mig til beretningen om den blinde på vejen til Jerusalem, set af Jesus.

Der kan være mange årsager til, at de, som gik med Jesus forsøger at dæmpe den blindes kald på ham. Der er – med Jerusalem for øje – så meget mere på spil end en enkelt blind tigger ved vejkanten kan stå i vejen for. Der kan også være den årsag, at når vi ikke ser med kærlighedens øjne på hinanden, så ser vi ikke hinanden som mennesker; men ofte som forhindringer. Og den blinde på vejen er en sådan. En kedelig og ussel forhindring på målets og sejrens vej. Der kan dog også ligge den bevæggrund bag, som er verdens mest brugte undskyldning – også hos mange af os i vore dage: Jeg har ikke tid. Der er ikke tid til dig!

Når jeg bliver ramt af denne sætning, altså når jeg tager mig selv i at bruge den, så må jeg også nogle gange minde mig selv om, at der er ikke så meget i mit liv, der ikke sagtens kan vente til i morgen med at blive gjort.

Men det væsentligste i denne sammenhæng er ikke, hvad jeg kan lære om livet i dette. Det væsentligste er, at Jesus i denne sammenhæng ikke kommer med en lære om at have tid. Han lever i stedet. Han lever i kærlighedens rum, hvor han lader den anden få hans tid, for det har den anden brug for. Og i dette kærlighedens rum, hvor Jesus ser ham som menneske, skaber Jesus livet for ham. Skaber Jesus livet for mennesker.

I kærlighedens rum er vi i gode hænder, i Guds hænder.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen